

Răsunet

revistă creștină

Nr. 2, decembrie 2007

- **Bogatul de azi.
Încotro?**
- **De ce râde
Ismael?**
- **Vine Crăciunul!**

Despre revistă

1) *Denominația:*

- revista „Răsunset” nu aparține unei organizații, biserici, grupări sau unui cult oarecare;
- ea promovează liber valorile creștine apostolice;
- apare trimestrial, la începutul lunilor martie, iunie, septembrie și decembrie.

2) *Scopul revistei:*

- propovăduirea Evangheliei Domnului nostru Isus Hristos;
- prezentarea învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu;
- prezentarea unor îndemnuri, sfaturi sau mărturii ale unor frați credincioși.
- motivarea credincioșilor spre o relație intimă și personală cu Dumnezeu, prin Isus Hristos;
- încurajarea credincioșilor la unitate în Trupul lui Hristos.

3) *Alte informații:*

- așteptăm la adresa redacției sugestii, comentarii, precum și articole;
- rugați-vă lui Dumnezeu ca această lucrare să fie de durată, să fie eficientă și să aducă roadă în neprihănire.
- dacă dorește cineva să sprijine această lucrare și financiar, poate să depună sume în lei în contul menționat mai jos:
IBAN: RO47 RNCB 0182 0340 9581 0001 deschis la BCR Baia Mare, titular: Rodilă Dinu.
- Banii vor fi folosiți strict numai pentru lucrarea lui Dumnezeu.

M u l ț u m i m t u t u r o r
colaboratorilor noștri, fraților
care ne-au sunat din Austria,
Italia, Spania, Grecia, precum și
celor din țară. Așteptăm să ne
trimiteti articole, sugestii etc.
care să producă zidire sufletească
cititorilor noștri. Să fie
slăvit în veci Dumnezeu Cel
Prea Înalt împreună cu Domnul
Isus Hristos. Amin.

Cuprins

Despărțiți de lume, aproape de Dumnezeu	4
Bogatul de azi. Încotro?	5
Vine Crăciunul. Tu ce faci?	6
Căutare	7
De ce râde Ismael?	8
Este Trinitatea o învățătură Biblică?	10
Interviu cu fratele Gheorghe Balint	12
Dorința unei tinere	13
Spiridușul bătrân și vesel	14
Credința prin credință	15
Părinții m-au alungat de-acasă deoarece m-am pocăit	16
Sunt eu un închinător adevărat ?	18
Flacăra biruinței	19

Echipa redacțională

Redactor șef: Ionatan Cosma

Redactor șef-adjunct: Daniel Buhai

Secretar (corector): Lăcrămioara Boier

Tehnoredactori: Daniel Coman, Crina Boier,
Andreea Coman

Agenți redacționali: Otniel B., Manuel B., Flaviu B.

Coordonator tehnic: Dinu Rodilă

Tipar: Cromatica Press SRL

tel.: 0262-216304

Adresa redacției: Baia Mare, comuna Recea, nr. 143A,
jud. Maramureș, România, cod poștal 437225,
cu mențiunea „Pentru revista Răsunset”.
Tel./fax: 0262-287127, mobil: 0724-110935; 0745-832372.

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor aparține
fiecărui autor în parte.

Cuvânt înainte

Dragi cititori, iată-ne ajunși, cu ajutorul lui Dumnezeu, la cel de-al doilea număr al revistei. Mai încrezători în Dumnezeu, mai siguri pe noi, cu speranța că vom evolua cu fiecare număr.

Am încercat și de această dată să dăm întâietate tinerilor, să-i lăsăm să își exprime dorințele, credința și gândurile. Sperăm totodată că am reușit, așa cum intenționam, să mulțumim toate categoriile de frați, și mai tineri, și mai vârstnici, mai noi pe calea credinței sau dimpotrivă, cu experiență.

Articolele prezentate se deosebesc atât ca formă, cât și ca temă. Diversitatea punctelor tratate încearcă să vină în întâmpinarea gusturilor fiecărui cititor. Astfel, veți găsi articole de doctrină, interviuri, mărturisiri, sfaturi pentru tineret, documentare și poezii.

Dorim pe această cale să ne exprimăm bucuria că invitația noastră nu a rămas fără răspuns și totodată să mulțumim celor care ne-au trimis articole, precum și celor care ne-au sprijinit în rugăciune. Sperăm într-o colaborare cât mai fructuoasă și pe viitor.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

– Redacția

Răsunet

Să răsunе-al nost' cuvânt
Din trâmbițe de argint
Să răsunе cât mai tare
Să anunțe deșteptare.

Să răsunе printre stânci
Chiar și-n văile adânci
Ca să scoată la lumină
Pe toți cei ce vor să vină.

Ziua Domnului e-aproape
Lumea-ntreagă e în noapte
Creștinii să se trezească
Adormiți să nu-i găsească.

Astăzi Duhul Sfânt vestește
Că poporu-și pregătește
Pentru ultima lucrare
A fi gata fiecare.

Acum fraților iubiți
Candelele pregătiți
Ulei rezervă luați
Pe mire să-L așteptați.

Trâmbița răsună tare
La oricare sărbătoare
Toți cei credincioși să vină
Ca să primească lumină.

– Ioan Iștoan

Despărțiți de lume, aproape de Dumnezeu

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.” (1 Ioan 2:15)

Iubite cititor, poate te vei întreba: sunt eu încă în lume? Iubesc eu lumea? Cuvântul Domnului ne spune că dacă pofta noastră firească ne stăpânește și cădem în păcat, atunci e clar că suntem încă în lume și ea ne robește.

În Romani 6:11-13, Cuvântul ne vorbește astfel: *„Socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu. Păcatul să nu mai domnească în trupul vostru și să nu ascultați de poftele lui. Dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, și dați Domnului mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii...”*

Prin Isus Hristos noi am înviat la o viață nouă, deci să ne despărțim de lume și să nu ne potrivim veacului acestuia, trăind după poftele lui. Ucenicul Domnului trebuie să sufere precum a suferit Hristos. Chemarea pentru toți sfinții este să se umilească în fața Domnului și să trăiască mai mult pentru gloria lui Dumnezeu, cunoscându-se astfel că aparțin Aceluia care a fost lepădat și răstignit de lume.

Cât de puțini sunt aceia care doresc precum Pavel părăsia suferințelor Domnului, moartea Lui și să fie făcut asemenea cu El. Căci Pavel privea înainte la un Hristos slăvit și glorios, care era țința nădejzii lui.

„Fiți fără prihană și curați, copii ai Lui Dumnezeu, fără vină în mijlocul unui neam ticălos și stricat. Să străluciți ca niște lumini în lume, ținându-sus Cuvântul vieții...” (Filipeni 2:15-16)

Domnul să ne ajute să fim în totul despărțiți de lume, și aproape de Dumnezeu. Amin.

„Cel ce adevărește aceste lucruri, zice: «Da, Eu vin curând.» Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20)

– Manuel B.

Încredere

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.”

Cuvintele acestui psalm au fost rostite de împăratul David. Poate vom spune: „Nu este de mirare că a spus astfel de cuvinte, fiindcă el, care odinioară a fost un biet păstoraș, a devenit împărat.” Însă nu acesta a fost motivul pentru care David a spus: *„Nu voi duce lipsă de nimic.”* Adevărata motivație a lui David consta în faptul că Domnul Dumnezeu era Păstorul lui! Dumnezeu îl îngrijea, îl hrănea, îl ocrotea.

Marea lecție pe care trebuie să ne-o însușim în ceea ce ne privește, este aceea că Domnul Isus este Păstorul nostru și că noi suntem oile Sale. Acest adevăr va fi o realitate în viața fiecărui cititor, dacă ascultă de glasul Păstorului ceresc.

Să ne întrebăm: „Auzim glasul Mântuitorului? Prețuim ce spune El? Îi suntem plăcuți printr-o atitudine de ascultare față de Cuvântul Său? Ne încredem în Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oi?” Iată câteva întrebări importante, la care răspunsul afirmativ arată că ne-am pus încrederea în adevăratul Păstor! Atunci, din inimi fericite putem exclama ca și împăratul David: *„Nu voi duce lipsă de nimic.”*

„Isus S-a uitat împrejurul Lui și a zis ucenicilor săi: Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!... Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu!”

(Marcu 10:23)

Bogatul de azi. Încotro?

Majoritatea dintre noi, creștinii de azi, avem multe avuții, de aceea ne va fi aproape imposibil să ajungem în cer. Tu, cel care ești bogat și ai mai mult decât folosești, ai meditat vreodată la acest lucru? Meditează acum și să vedem ce este de făcut. Pentru a înțelege mai bine, recomandăm să citești textele din Biblie menționate mai jos.

Există trei moduri de a rezolva această problemă, bogatul, dacă dorești să intri în Împărăția lui Dumnezeu:

1) Cel desăvârșit: adică să vindem totul definitiv și să dăm la cei săraci, apoi să-L urmăm pe Isus, prin credința că El ne poartă de grijă (Matei 19:21; Luca 12:33);

2) Cel apostolic: adică să abandonăm totul temporar, apoi să mergem pe urmele Lui Isus, împlinind misiunea pe care am primit-o potrivit darului care ne-a fost dat (Matei 19:27-29);

3) Cel administrativ: adică să ne folosim bunurile:

- și pentru nevoile noastre stricte;
- și în lucrarea Domnului;
- și pentru ajutorarea semenilor noștri.

Cei mai mulți dintre noi am ales deja varianta a treia, e mai după placul nostru. Dar poate mă vei întreba:

- Cât să folosesc eu din bunurile mele?
- Cât să folosesc spre gloria Lui Dumnezeu?
- Cât să dau săracilor?

Răspunsul îl ai deja în inima ta. Împarte cum dorești tu, dar nu uita, Cuvântul Domnului spune: „Să știi: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera” (2 Corinteni 9:6).

Citești și Luca 16:8-11: „Stăpânul a lăudat pe ispravnicul nedrept, pentru că lucrase înțelept...”

Dumnezeu să ne ajute să gândim și să lucrăm înțelept.

Amin.

Vine Crăciunul. Ce faci tu?

Ziua de 25 decembrie a fost numită de cele mai multe popoare ca fiind ziua anului. Este ziua în care cei mai mulți creștini sărbătoresc nașterea lui Isus Hristos, Mântuitorul lumii.

Originea Crăciunului

Tradiția Crăciunului din zilele noastre își are originea în sărbătorile păgâne de iarnă din perioada precreștină, organizate de oamenii din nordul Scandinaviei, în cinstea zeului Jul, zeul sexului și al fertilității. Aceștia organizau o petrecere care ținea 12 zile, în timpul căreia se dădea foc unui buștean mare, considerat idol; focul trebuia întreținut pe tot parcursul petrecerii. În fiecare zi se jertfea câte un om sau un animal. Distracțiile sălbatice și nebunești însoțeau sacrificiile zilnice. În timpul bețiilor se străduiau să contacteze duhuri.

În altă parte, în Roma, participanții la sărbătoare își omagiau zeii. Tradițiile vrăjitoarești susțin că în această perioadă s-au născut zeii păgâni Dionisos, Atis și Ball, cel din urmă fiind zeul principal al fertilității și depravării.

Un alt calendar susține că un alt zeu păgân din Persia, numit Mitra, s-a născut la data de 25 decembrie. Mitra era zeul soarelui invincibil, zeul luminii dintre cer și pământ, proslăvit în acea vreme de un cult roman cu mare influență. Nașterea lui simboliza sfârșitul nopții lungi și reînceperea dominației soarelui. În timpul sărbătorilor solstițiului de iarnă erau permise homosexualitatea și desfrâul necontrolat.

În anul 270 d.H. Împăratul roman Aurelian a oficializat sărbătoarea, pentru a oferi cadouri în perioada 17-24 decembrie, iar în ziua de 25 decembrie se sărbătorea nașterea zeului soarelui.

Invadând Marea Britanie, romanii au adus cu ei tradițiile păgâne și desfrăurile sărbătorii,

care s-a înrădăcinat în Anglia, fiind uneori numită „Festivalul Nebunilor”.

În secolul al IV-lea, biserica din Roma a introdus aceste tradiții păgânești în așa-zisul creștinism oficial, gândindu-se că astfel va atrage cât mai mulți păgâni înspre biserică. Atunci a fost oficializată ziua de 25 decembrie ca zi a nașterii lui Isus Hristos.

Împodobirea pomului de Crăciun

Obiceiul oamenilor de azi, de a pune lumini în geam, provine de la ritualul precreștin de închinare al scandinavilor zeului Jul. În timpul celor 12 zile (25 decembrie – 6 ianuarie) cât ardea bușteanul, oamenii puneau la fereastră o lampă cu ulei arzând, lucru care însemna că cei din casă practică închinarea la zeul Jul.

În timpul saturnaliilor, copaci verzi, simbol al sexului, fertilității și vieții, erau tăiați, aduși în case și împodobiți, fiind ca niște idoli pentru închinare. Tot în acea perioadă, crengile de vâsc erau folosite la vrăjitorie.

Pomul de Crăciun a apărut pentru prima dată în Germania, de unde mai apoi s-a răspândit. În 1848, *London Illustrated News* a

**Trebuie să știi influențele
păgâne ale acestei sărbători
și să le dezaprobi în familia ta!**

publicat faimoasa pictură care o reprezenta pe regina Victoria și familia regală stând lângă un pom de Crăciun. Peste câțiva ani, aproape fiecare familie de englezi avea un pom de Crăciun în casă, ca semn al devotamentului lor față de monarhie.

Cu mii de ani mai devreme, Dumnezeu a spus prin profetul Ieremia: „Nu vă luați după felul de viață al neamurilor, tăind un lemn din pădure, împodobindu-l cu argint și aur...”

(Ieremia 10:2-5)

Dereținut

În primele patru secole ale erei apostolice creștine, nimeni nu a sărbătorit Crăciunul.

Cunoaștem faptul că Isus nu s-a născut în 25 decembrie, ci mai degrabă la sfârșitul lunii septembrie.

Dacă sărbătorești Crăciunul trebuie să știi de ce faci asta. Doar pentru că așa fac și alții? Trebuie să știi care sunt influențele păgâne ale acestei sărbători și recunoscându-le, să le dezaprobi în familia ta.

Isus trebuie să se nască în inimile noastre, ale fiecăruia. Ce înseamnă aceasta? O viață nouă, adică viața Lui. O viață curată, lipsită de tradiții păgâne și legende de tot felul. Să avem o viață în care să domnească dragostea, iar atașamentul nostru față de Cuvântul Domnului să aducă roade în fapte bune, nu numai o singură zi pe an, ci în toate zilele.

Fie ca noi să ne lăsăm luminați de Dumnezeu. Amin.

Căutare

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape.”

(Isaia 55.6)

Iată o recomandare de cea mai mare importanță, pe care o face Dumnezeu prin profetul Isaia! Toți, încă din copilărie și până la bătrânețe, suntem într-o continuă căutare după diverse bunuri materiale și spirituale. Fiecare vrea ceva mai bun, fiecare caută să-și procure ce n-a avut în viața lui. Dorința după multe lucruri ne îndeamnă mereu la căutare. Fiecare simte sarcina singurătății, fiecare caută să găsească o călăuză în viață, să găsească cea mai bună și cea mai ușoară cale de urmat. Cuvântul lui Dumnezeu însă spune: „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte” (Proverbe 16.25). Pe multe căi am umblat și noi în viață. Sufletul a rămas însetat după pace, după pacea divină. Leacul pentru suflet nu poate fi găsit în nimic altceva decât în legătura unei vieți cu Mântuitorul.

Știința și tehnica au dat omului, într-adevăr, multe lucruri bune. Dar tot ele au adus și posibilitatea distrugerii pentru o lume întreagă. De aceea să fim convinși că nimic din această lume nu poate da un răspuns la adevărata preocupare a sufletelor. Numai Mântuitorul este gata să primească la El pe orice om care își recunoaște păcatele și să-i dea iertarea și viața veșnică.

De ce râde Ismael?

Ceea ce caracterizează azi un individ, o familie, o comunitate sau chiar o națiune sunt **faptele!** Aceste fapte adunate formează istoria individului sau a unei națiuni.

Vrând-nevrând, faptele sunt monitorizate cu de-amănuntul de către Creator și chiar de om, formându-se astfel istoria, mai mult sau mai puțin plăcută, plină de laude și aprecieri, sau dimpotrivă criticată dur sau chiar bârfită. Adevărul e că nu o putem ascunde și nici scăpa de ea. Ea ne va urma și după moarte mii și mii de ani, până în Ziua Marii Judecăți. De aceea contează foarte mult cum ne-o scriem.

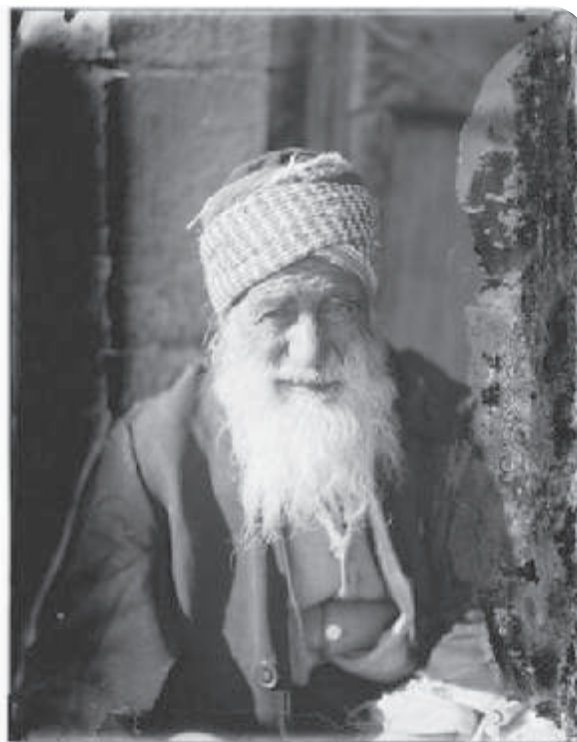
Așadar, mare atenție la prezent! De ce? Răspunsul e: pentru că istoria noastră are consecințe faste sau nefaste, pe care astăzi le îndurăm dur cu toții. Să fie oare „bătrânii noștri de vină”? Sigur DA!

Așa au ajuns unii oameni victimele altora, datorită **istoriei** altora. Cauza a ceea ce vedem cu ochii noștri că se întâmplă azi pe plan mondial e Avraam, Marele Patriarh al poporului lui Israel; o „cauză” care a afectat și continuă să afecteze istoria omenirii. Marea problemă e că nu o mai putem

îndepărta ca să îi evităm efectul. Unii se vor întreba: chiar așa de mare și gravă e această „cauză”? Da! Vreau să ne oprim puțin asupra acestei „cauze”. Cei ce vor să înțeleagă mai mult, trebuie să deschidă Biblia și să citească istoria lui Avraam. Nu am să descriu cu lux de amănunte toată viața lui, ci doar o parte din ea, privită dintr-un anumit unghi.

**Avraam Marele Patriarh –
o cauză în istoria omenirii,
ce ne afectează până
în zilele de azi.**

Printr-o revelație, Dumnezeu i se descoperă lui Avraam ca fiind Dumnezeu Atotputernic (Gen.17:1), Unic și Creator (Gen.14:22), cercetându-l astfel și poruncindu-i să iasă din Ur, Haldeea (Mesopotamia) și să meargă în țara pe care i-o va arăta. La vârsta de 75 de ani, împreună cu soția lui Sara de 65 ani și cu ascultătorul lui nepot Lot, iau drumul priede-

giei, scriind astfel **cea mai interesantă istorie.**

Ajung în țara Canaanului la Betel (Casa lui Dumnezeu), unde Avraam zidește un altar Domnului, slujește în calitate de preot după rânduiala bine stabilită de El Elohim, ca slujba și jertfele să fie bine primite, invocând Numele lui Adonai, spre lauda Celui Preaînalt și bucuria întregii familii, formată din Sarai, Lot și toate slugile lor, gândindu-se că în sfârșit au ajuns în locul unde își vor petrece tot restul vieții.

Dar din cauza multelor păcate ale canaanitilor, Dumnezeu lovește Canaanul cu o mare foamete, de pe urma căreia suferă și Avraam cu ai lui. Situația îi obligă să o ia spre vest, Occidentul de atunci, care nu era altul decât Mitraim (un fiu al lui Ham), adică Egiptul de azi.

Modelul a rămas până azi și pentru creștinii noștri, care,

Pe deasupra îți voi da un mare „suvenir”, o fiică a Egiptului, prințesa Cerului, spuma Nilului, pe tânăra și frumoasa Agar.

atunci când nu mai au pâine, fug în „Egipt”. De-ar lua numai „pâinea”, dar când se întorc aduc cu ei „Egiptul” (greu e uneori să știi ce trebuie luat și ce trebuie lăsat). Luați-le doar pâinea, fraților, nu și credința lor și datina cu toată idolatria egiptenilor!

Se face mare zarvă printre egipteni, zvonul că un mare bogătaș din Extremul Orient, împreună cu Prințesa lui, au intrat în Egipt, ajunge la FA-RA-ON (fiul lui Ra – Zeul Soare la egipteni). Se trimite solie lui Avraam, este invitat la palatul lui Faraon, alai, miniștri, diplomați, gardă, sutași, dinue oficial, străngeri de mână, onoruri cu fanfară, cântece din folclorul Egiptului, ritual etc. Preoții lui Ra, prezenți și ei, numai fast cu joc și voie bună. „Ce bine-i în Egipt”, spuneau căpeteniile din delegația lui Avram, „aici ai pâine și vin cât vrei, nu mai zic de oi, boi, cămile, trai de Occident, tot ce vreți,

întrebat cine-i Prințesa cu care a venit. „O fiică a Orientului, e chiar sora mea.” „Bate palma, Avraame! Dacă mi-o dai, facem contract parafat cu inelul unui fiu de zeu și mare preot al lui Ra... Îți voi da multe bogății, cămile, oi, boi, robi și roabe, iar pe deasupra un suvenir, o fiică a lui Ra, prințesa cerului, spuma Nilului, tânăra și frumoasa Hagar (devenită Agar)!”

Avraam acceptă, inclusiv schimbul de prințese, fără să știe că i se va pune după cap o „plămădeală” din mistica Egiptului, care mai târziu îi va străpunge inima. Dar acest „contract” nu e parafat de cine e mai important, de Dumnezeu, care din nevăzutul infinit a fost martor la toată această „euforie”. Dacă nu ar fi intervenit Cel Atotputernic, praful și pulberea s-ar fi ales de Faraon și de tot Egiptul, și de Avraam la fel.

fraților!” Nicio-dată Avraam nu a avut parte de o așa primire. O informație interesantă ajunge la urechile lui Faraon. Avram e

Cineva a intervenit pe ascuns, din culise, vrând să schimbe istoria pe care o voia Dumnezeu într-una fatală. Acesta a fost Nehustan, care a uitat că la cârma istoriei stă Dumnezeu și nu puterea vrăjitoriei preoților Egiptului. Așadar Dumnezeu intrevine, contractul se anulează în favoarea evreului Avraam, care rămâne cu tot darul lui Faraon, inclusiv cu cele două prințese (Sarai și Agar). Este rugat să plece, însă fără a i se cere să plătească vreo despăgubire pentru pacostea care a venit peste Faraon și ai lui.

De fapt evreul, la urma urmei, tot evreu rămâne, oricât am încerca să îl „creștinizăm” prin ghilotina Inchiziției, fum pe horn în zi de Sabat tot nu vei vedea ieșind.

Astfel Avraam se întoarce în Canaan, la altarul Domnului din Betel, locul unde mai chemase Numele lui Adonai.

(Va urma)

– Pastor **Daniel Feurdean**,
Hunedoara

(Urmăriți edițiile următoare ale revistei și veți afla de ce râde Ismael.)

Este Trinitatea o învățătură Biblică?

Este demn de menționat că nici cuvintele „trinitate” sau „sfânta treime”, nici vreo formulare a acestei doctrine nu apar în Sfintele Scripturi, astfel cei care cred în trinitate se bazează în special pe argumente deduc-tive din Biblie și nu pe precizări clare ale acestei învățături.

Astfel cei care cred în trinitate își pot pune următoarele întrebări:

1. Pot găsi un text care să menționeze clar că Dumnezeuul Bibliei este trinitate?

2. Reiese de undeva din Biblie că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt formează „un singur Dumnezeu”?

3. Spune undeva Biblia că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt egali în toate privințele?

Problema fundamentală este că în Biblie îl găsim pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, dar nicăieri nu ni se spune că aceștia formează „un singur Dumnezeu” sau că ei sunt „Ființa lui Dumnezeu”. Ba mai mult, găsim altceva cercetând Scripturile, și anume că: Dumnezeu este doar Tatăl (Ioan 17:3; Corinteni 8:5,6) și că Domnul Isus este prezent ca fiind distinct și diferit de ființa Lui Dumnezeu (Matei 12:32; Ioan 8:42; 16:13,14; 1 Timotei 5:21). Acest adevăr exprimat în

Scripturi lovește flagrant în doctrina Dumnezeirii prezentată de trinitarieni, care îi includ pe Fiul și pe Duhul Sfânt în „Ființa lui Dumnezeu”, spunând că toți trei sunt „de-o ființă”, fiind trei persoane de o singură ființă sau făptură a lui Dumnezeu, adică un singur Dumnezeu în trei persoane.

Un singur Dumnezeu: Tatăl

Revenind la problema: Cine este Adevăratul Dumnezeu: **Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt**, sau doar **Tatăl**? Învățătura Domnului Isus arată clar că Dumnezeu este doar Tatăl; El declară în Ioan 17:3 ceva ce contrazice flagrant trinitatea: „... *Isus și-a ridicat ochii spre cer și a zis: Tată, a sosit ceasul... Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine SINGURUL DUMNEZEU ADEVĂRAT, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.*” (Ioan 17:1,3). Deci Isus declară că singurul Dumnezeu adevărat este Tatăl, la care se ruga El. De fapt poate Dumnezeu să se roage la Dumnezeu? Domnul Isus nu a spus că adevăratul Dumnezeu este: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ci numai Tatăl.

Pe lângă toate aceste argumente, și apostolii au înțeles tot așa, anume că

Dumnezeu este cineva care nu-l include nici pe Fiul, nici pe Duhul Sfânt, ci este distinct de Ei: „*Mai întâi mulțumesc Dumnezeului meu, prin Isus Hristos, pentru voi toți, căci credința voastră este vestită în toată lumea. Dumnezeu, căruia îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele*” (Romani 1:8,9).

Observăm că Pavel, în salutul introductiv, face o distincție clară între Dumnezeul lui și Isus Hristos, prin care mulțumea Dumnezeului lui. Dacă citim introducerile din epistolele Noului Testament, vom găsi aproape în toate această distincție Tată-Fiul, Dumnezeu care este Tată față de Fiul Său, Isus Hristos.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt egali

Doctrina trinității susține că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt egali în toate privințele, având aceeași esență. Argumentul favorit este următorul: „*Eu cu Tatăl una suntem*” (Ioan 10:30). Oare voia să spună Isus că El cu Tatăl la care se ruga erau o singură ființă sau un singur Dumnezeu? Să reținem însă că Isus spune **UNA** și nu **UNUL**

sau **DE-O FIINȚĂ**; astfel Isus vrea să sublinieze că gândurile, acțiunile și lucrările sale erau în unitate cu Tatăl.

Apoi Isus spune și despre ucenicii Săi că sunt una cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 17:20-23). Să tragem deci concluzia că noi suntem egali în esență cu Tatăl?! Sau că suntem, prin Hristos, în unitate cu EL?

La cine să ne adresăm în rugăciune?

Nu cred că am epuizat subiectul Sfintei Treimi, totuși cred că acest articol ar trebui să constituie un imbold pentru cercetări suplimentare spre a înțelege corect cine este Dumnezeu, căci de acesta depinde viața veșnică (Ioan 17:3).

În unele biserici care susțin trinitatea, vei auzi frecvent expresii de genul: „Ne închinăm Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt” sau „Preamărit să fie Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt”.

Problema cea mai mare pe care o aduce doctrina trinității este că, mascat, această învățătură are în centru persoane la

care se face închinarea ca la trei Dumnezeu. Căci trinitarienii se roagă și la Tatăl, și la Fiul, și la Duhul Sfânt.

Nicăieri în Biblie nu găsim expresii sau formule de închinare precum: „În Numele Tatălui, a Fiului, și a Duhului Sfânt. Amin”.

Deasemenea, nu găsim că cineva s-ar fi rugat la o treime sau la un Dumnezeu Trinitar. Din contră, Biblia arată că închinătorii adevărați se închinau Tatălui (Ioan 4:23,24) prin intermediul lui Isus Hristos (Coloseni 3:17; Efeseni 5:29; Ioan 16:23). Chiar rugăciunile adresate direct lui Isus trebuie adresate în calitatea Sa de Domn (Fapte 1:24; 7:59), și nu de Dumnezeu. De fapt, știm că tot ceea ce Îi spunem lui Isus, Capul și Domnul nostru, El Îi va spune, în calitatea Sa de Mare Preot și Mijlocitor, Tatălui (Ioan 8:28,29; 16:26; Apoc.3:12).

În ceea ce privește rugăciunile sau cântările de glorie adresate Duhului Sfânt, nu găsim așa ceva în Biblie, nici ca practică, nici ca învățătură, nici ca principiu. Niciodată Isus nu s-a rugat Duhului Sfânt și nici nu și-a învățat ucenicii să o facă. Ba mai mult, Biblia ne învață că

Duhul Sfânt Îl preamărește pe Isus (Fapte 19:17; 2 Petru 3:18).

Noi ne rugăm „prin Duhul Sfânt” (Iuda 20), dar nu în sensul de a ne ruga în Numele Lui sau Lui, în calitate de Dumnezeu.

Duhul Sfânt ne ajută să ne rugăm, inspirându-ne cuvintele potrivite; este canalul spiritual de transmitere a rugăciunilor noastre către Dumnezeu (1 Corinteni 14:13-16; Efeseni 2:18).

Meditează la acest articol în mod sincer, ia o hotărâre în ceea ce privește adevărul despre Dumnezeu și fă următoarea rugăciune:

Tată Ceresc, Tu care singurești Dumnezeu Preaînalt, vin la Tine în numele Fiului Tău unic născut, Isus Hristos, pe care L-ai făcut Stăpân și Domn peste toată creația, te rog să mă ierți dacă am crezut și am învățat lucruri eronate despre Tine, despre Fiul Tău și despre Duhul Sfânt. Ajută-mă să Te cunosc pe Tine, singurul Dumnezeu Adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu pentru salvarea mea, și pe Duhul Sfânt prin care acționezi Tu. Amin.

Interviu cu fratele Gheorghe Balint

Răsunet: Relatați-ne, pe scurt, începutul dumneavoastră în credință și modul în care Dumnezeu vi S-a descoperit.

Gheorghe Balint: M-am născut în 12 aprilie 1923. În 1937, când aveam 14 ani, am fost convertit de Traian Dorz la Oastea Domnului. Am crescut într-o familie ortodoxă, bunicul meu era preot ortodox. Am frecventat Oastea Domnului 11 ani. În 1948, când aveam 25 de ani, am fost convertit la penticostali, pe care i-am frecventat 17 ani. În 1965, la 45 de ani, citind și cercetând Biblia, am ajuns la credința cu Sabat, poruncile lui Dumnezeu, regim alimentar curat, sărbătorile Domnului și lucrarea Duhului Sfânt, credință în care sunt și azi. După doi ani l-am întâlnit pe fratele Walter care mi-a făcut cunoștință cu frați din țară, cu sărbători. M-am bucurat mult când am aflat că mai erau frați cu Sabat și sărbători, credeam că eram numai noi, cei din Arad.

R: Puteți face o comparație

între Biserica Primară și Biserica actuală?

G. B.: În biserica Primară din timpul apostolilor, apostolul Pavel a pus o rânduială în toate bisericile din timpul lui (1 Cor. Cap. 7 și 8). Bisericile din acea vreme erau mai unite, iar dragostea dintre frați era mult mai mare, lucruri care încep să lipsească din biserica de azi.

Toate câte se văd dau de știre
că venirea Domnului este
foarte aproape.
E timpul să ne pregătim.

R: Ce anume credeți că lipsește Bisericii din zilele noastre? Care sunt lucrurile care ar trebui promovate în cadrul frățietății?

G. B.: Bisericii din zilele noastre îi lipsește dragostea frățască și unitatea. Să înflăcăram dorința de a se cerceta frații cât mai des, pentru a ne îmbărbăta și astfel să ajungem la unitate, cum a spus Ioan (Ioan 17:21).

R: Sunteți recunoscut ca fiind un frate vechi în credință. Povestiți-ne vă rog, pe scurt, o experiență cu Dumnezeu, care v-a marcat în mod deosebit.

G. B.: Știu și simt că Dumnezeu mă iubește. Am să dau un exemplu, însă aș putea da multe. După ce am construit casa, trebuia să achit ratele, însă m-am îmbolnăvit și din pensia de boală mă descurcam foarte greu. De multe ori am ajuns să nu am pe ce îmi lua o bucată de pâine. Însă nu am spus nimănui și nici nu am cerut nimic de la nimeni, ci doar de la Dumnezeu. Am ajuns ca în două zile să nu mai am ce mânca, dar nu am vrut să cer împrumut, neștiind dacă voi putea achita înapoi. A treia zi a venit poștașul și mi-a adus un mandat de 2000 de lei. În perioada comunistă pensia mea era de 641 de lei. Când am primit banii, nu știam pentru ce i-am primit, și nu m-am atins de ei, am luat doar pâine. Am trimis repede o scrisoare la adresa de la care au venit banii și am întrebat cu ce scop au fost trimiși. Răspunsul a venit

repede, că banii au fost trimiși de Dumnezeu. Un frate de la o biserică a visat că o familie din Arad este în lipsă, nu are bani nici măcar de pâine. Tot în vis a primit și numele meu și adresa și frații au trimis banii, zicând că dacă visul este de la Dumnezeu voi primi banii, iar dacă nu, aceștia vor veni înapoi. Când le-am scris că am primit banii, s-au bucurat mult, fiind încrezători că visul a fost de la Dumnezeu.

R: Ce părere aveți despre Convenția Bisericilor Creștine Apostolice de Ziua a 7-a, care a avut loc în Baia Mare? Credeți că a fost un pas spre mai bine?

Bisericii din zilele noastre îi lipsește dragostea frățească și unitatea.

G. B.: Mi-a adus o bucurie mare, în primul rând pentru că m-am întâlnit cu frați pe care nu îi văzusem de mult. În al doilea rând, cazarea și masa au fost bine organizate. În ce privește serviciul divin, putea fi un pic mai bine.

R: Ce ne puteți spune referitor la timpul în care trăim? Ce marchează pentru dumneavoastră cortegiul acestor evenimente naturale?

G. B.: Toate câte se văd dau de știre că venirea Domnului e foarte aproape. Deci zic că e timpul să ne pregătim cât mai repede pentru a-L putea întâmpina pe Domnul când va veni.

R: Aveți un mesaj pentru cititorii revistei „Răsunset”?

G. B.: Aș dori ca împreună cu toți frații din țară să căutăm unitatea și dragostea frățească, iar asta nu se poate decât vizitându-ne unii pe alții. Astfel ne îmbărbătam în unitate și dragoste, pentru a fi una în Hristos. Doresc ca bunul Dumnezeu să ne ajute la aceasta. Amin.

Dorința unei tinere

Haideți să-L slujim pe Dumnezeu cu toată ființa noastră!

La început, Dumnezeu ne-a ales pe noi, mai apoi noi am ales să Îi slujim așa cum se cuvine, nu doar cu vorba, ci dându-ne toată silința pentru a răspândi lumina. El să ne ajute!

Îi mulțumesc Lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care a început-o cu noi, pentru părtășiile atât de vitale pentru noi și mă rog în continuare ca El să lucreze în viețile noastre și să ne unească în marea Sa dragoste, așa cum numai El poate.

Este dureros dar adevărat că lipsa părtășiei între adunările din țară aduce un gol în sufletul unui tânăr, precum și lipsa de oameni devotați în a sluji Domnului, care să se implice în organizarea unui program pentru tinerii din adunare, ca să nu îi atragă lumea cu poftele ei.

Nu e târziu cât încă mai e har și îndurare.

Haideți să Îi slujim Lui Dumnezeu cu toată ființa noastră, fiindcă Domnul Isus a dat totul pentru noi, tot la fel și noi să dăm totul pentru a-L sluji Lui.

Dumnezeu nu are nevoie doar de oameni care să Îl slujească doar cu buzele (*formalism*), ci de oameni care să-L slujească din toată inima. Pentru a ne putea uni, trebuie mai întâi să fim uniți în Hristos, apoi să ne lăsăm călăuziți de Duhul Lui Dumnezeu care ne poate umple inimile de dragostea Sa și de iubirea frățească atât de necesară.

Mă rog Domnului ca El să modeleze ființele noastre, iar noi să ne lăsăm prelucrați de El, să fim cu toți într-o unitate sfântă.

Salutul meu pentru toți tinerii este Psalmul 67:1-2: „Domnul să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi Fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Ta...”

Și nu uitați că în orice împrejurare trebuie să fim deosebiți. Amin.

– Anca Gligor, Reșița

Spiridușul bătrân și vesel

Moș Crăciun

Un element păgân în sărbătoarea Crăciunului este Moș Crăciun, un amalgam de mai multe tradiții. Majoritatea culturilor din lumea întreagă spun că există așa numite duhuri ale casei, care supraveghează căminul și hornul. În această perioadă a anului duhul casei îmbrăcat în roșu coboară prin horn să-i răsplătească pe cei ce i-au făcut pe plac în decursul anului.

Conceptul de Moș Crăciun are o istorie lungă și controversată. Un număr mare de culturi au contribuit la personajul de astăzi, începând din Scandinavia. Prima încarnare a lui Moș Crăciun a luat forma de Odis, zeul păgân al tunetului, care avea o barbă lungă și trăia în pădurile nordice pline de duhuri. Odis traversa cerul, hotărând cine va muri și cine va prospera.

Majoritatea creștinilor erau înfricoșați în această perioadă a anului. Adeseori era însoțit de un țap cu coarne, simbolizând în mod ironic pe cei ce au respins mântuirea lui Isus Hristos.

Mințile copiilor ar trebui orientate înspre Isus Mântuitorul nostru.

Moș Nicolae

Biserica catolică de la Roma spune că era în sec. al IV-lea un episcop turc pe care îl chema Nicolae și care deținea puterea în Asia Mică. El era considerat părintele negustorilor de pe mare. Legenda care s-a răspândit pe seama lui spune că Sfântul Nicolae l-a prins pe Diavol, l-a

pus în lanțuri și l-a făcut servitorul său. El mergea din casă în casă, întrebând de purtarea copiilor. Celor cuminți le pune în încălțăminte bomboane și cadouri. Copiii trebuiau să-i spună Sfântului Nicolae câte o poezie, iar dacă nu știau primeau o lovitură cu nuiua sau biciul. Acesta purta un sac mare în care deseori puneau copii care erau obraznici.

În anul 1822, un scriitor american pe nume More a fost rugat de negustori să promoveze legenda Sfântului Nicolae prin diverse povestiri. Acesta l-a descris pe Moș Nicolae ca fiind un spiriduș bătrân și vesel, dotat cu puteri supranaturale, capabil să zboare într-o singură noapte la toți copiii din lume. Mai târziu, More a introdus în legendă sania trasă de opt reni.

Iubite cititor, fii înțelept pentru binele tău și al copiilor tăi. Alungă influențele păgâne din viața ta. Nu lăsa ca această legendă să se întipărească în gândurile copiilor. Spune-le adevărul, altfel, în mintea lor fragedă, Isus Mântuitorul tău va fi înlocuit cu un spiriduș legendar și neadevărat. Dragostea și afecțiunea copiilor față de Moș Nicolae și dorința de a se egala cu el îi va îndepărta de Adevăratul Ocrotitor, cel care poate da cu adevărat daruri fiecărui copil. Mințile copiilor ar trebui orientate înspre Isus Hristos.

Credința prin credință

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1)

„Pentru ca noi să nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele care nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4:18)

Ce înseamnă credința? Ce înseamnă lucruri care nu se văd? Dacă vei lua rolul unui reporter și vei întreba câte o persoană din diferite culte religioase despre credință și însemnătatea ei, puțini îți vor da un răspuns satisfăcător. Unii consideră credința un simplu formalism care poate fi schițat în expresia: „Eu cred în Dumnezeu...”

Ce înseamnă pentru noi credința? Putem vorbi noi despre ea? Ca să îți exprimi părerea despre credință trebuie neapărat să ai un „bagaj” plin de experiențe cu Hristos pe calea credinței. Credința nu e doar un cuvânt care exprimă apartenența la un cult religios, ci ea îți arată o viață plină de binecuvântări sufletești.

Prin credință, Hristos, ca Fiu al Lui Dumnezeu, a făcut minuni pe care le găsim scrise în evanghelii. Deasemenea, prin credință Avraam a putut să asculte de glasul lui Dumnezeu care i-a spus: „*ia pe fiul tău, singurul tău fiu pe care îl iubești... și adu-l ca ardere de tot...*” (Gen.22:2)

Acest lucru era împotriva gândirii omului, împotriva poruncilor lui Dumnezeu. Da. De aici putem învăța că Dumnezeu își schimbă uneori

Pe voi încercați-vă dacă sunteți în credință. Isus Hristos este în voi? (2 Corinteni 13:5)

hotărârile luate. Se pare că pentru a încerca credința omului pe care îl iubește. Noi nu ne putem însuși credința și nu o putem poseda, fără a o primi în dar de la Dumnezeu. Hristos i-a spus lui Toma: „*Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut*” (Ioan 20:29b)

Credința va fi manifestată prin roadele ei, apoi ne va cere să facem sacrificii. A trăi prin credință înseamnă a crede că nu deții nimic și că orice ai primi de la Dumnezeu, nu prin meritul tău primești, ci prin credința manifestată, tu nefiind decât un pumn de țărână.

E minunat a trăi prin credință și avem atâtea exemple! Credința te ține în *credință*! Asta înseamnă a crede în lucrurile care nu se văd, adică a avea încredere în ceva nepalpabil, neexistent în sfera omenească, dar existent în suflet și în mintea omului.

Noi nu l-am văzut pe Hristos pe cruce și totuși credem că a făcut ispășire și mijlocește în continuare pentru păcatele noastre. Lucrurile care nu se văd sunt acele lucruri duhovnicești care

produc în inima omului o schimbare radicală.

Aș vrea să îndemn orice suflet care citește aceste câteva rânduri: „*Pe voi încercați-vă dacă sunteți în credință*” (2 Corinteni 13:5).

Și credința Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov să pătrundă în inimile noastre și să schimbe atitudinea noastră față de ceea ce este lumesc și firesc, iar credința în noi să aducă roadă!

Dumnezeu să ne binecuvânteze!

– **Maria-Magdalena Imre,**
Ploiești

**Credința nu este
o grupare religioasă!**

O mărturisire cutremurătoare

Părinții m-au alungat de-acasă deoarece m-am pocăit

Mă numesc Antal Alois, locuiesc în Valfenera di Asti, Italia. M-am născut într-o familie catolică, în satul Valea Mare, comuna Farauani, județul Bacău. Eram 9 frați: 3 băieți și 6 fete. Îmi aduc aminte încă din copilărie de dorința mamei mele de a ne face preoți și măicuțe.

Îmi amintesc încă din clasa a II-a, duminică dimineață pe la ora 6:30, când era somnul mai dulce, venea mama lângă paturile noastre, ne șoptea încetișor: „Alois, Andrei... *haideți la biserică*”, și atâta insista până ne sărea somnul. De multe ori afară era frig, dar mergeam la biserică prin zăpadă căci trebuia să merg.

Când am plecat în armată am întâlnit acolo un frate penticostal care mi-a vorbit din Biblie. Am crezut tot ce mi-a spus. Când am liberat am căutat o biserică Penticostală și după multe căutări am găsit una în orașul Bacău. Țin minte că am plâns la cântări. La rugăciuni erau descoperiri, vedenii, prorocii, era exact cum îmi spusese colegul de armată. Eram tare bucuros.

Când m-am întors acasă de la adunare, a început prigoana. Fusesse poate pentru prima dată când am lipsit de la biserică catolică din sat. I-am povestit mamei: *Mămică, azi m-am bucurat, a fost așa de frumos la adunare...* Mama era disperată că mi-am pierdut mințile, că sunt stăpânit de demoni. Îmi puneă icoane mici pe sub pernă, îmi puneă apă sfințită în paharul din care beam noaptea, fratele meu nu mai voia să doarmă cu mine în cameră, doar frații mei mai mici mă compătimeau, totodată însă mă îndemneau să mă mai duc la biserică catolică, unde cântam în cor. Dar eu eram decis că nu mai am ce căuta într-o clădire plină de icoane și chipuri.

Duminica eram hotărât să merg la adunare.

Dimineața m-am trezit devreme, căci mergeam 18 km cu bicicleta. Mama mi-a ieșit înainte cu un leț în mână: *Unde mergi?*, iar eu i-am zis: *Mămică, tu știi, mă duc la pocăiți la adunare*. Apoi ea mi-a răspuns: *Nu te duci nicăieri, întoarce-te, pune jos bicicleta! Dacă mai faci un pas, îți crăp capul!* Eu am zis: *Pentru Isus mai fac un pas!* dar Dumnezeu nu a îngăduit. Atunci mama a aruncat parul și a

început să plângă, iar eu am plecat la adunare.

Acolo, o soră a avut o vedenie: se arăta un vapor mare care trăgea după el o barcă în care eram eu. Se mai arăta o mână neagră care voia

să taie frânghia, dar aceasta nu se rupea. Eram atât de bucuros!

La întoarcere m-a așteptat preotul din sat, mi-a vorbit vreo două ore, apoi le-a spus părinților mei că e în zadar: *Nu îl mai puteți ține acasă, neapărat alungați-l, căci pocăința e molipsitoare*. Mama plângea.

Se apropia duminica. Era într-o sâmbătă seara când mă întorsesem acasă. În casă îi auzeam pe mama și pe tata discutând cum să mă oprească ca să nu mă duc ziua următoare la adunare: *Îl încuiem în dormitor să nu poată ieși*. Eu am luat dublura de la cheie de cu seară, m-am trezit dis-de-dimineață, am deschis ușa în liniște, am încuiat-o înapoi și am plecat la adunare bucuros.

La adunare am avut o înștiințare: se arăta că eram în casa noastră, casa ardea, dar nu se epuiza, iar la poartă erau trei câini. La întoarcere, la poartă mă aștepta mama cu două femei să îmi spună că m-am răătăcit. M-am bucurat că s-a împlinit lucrarea de la adunare, aveam o bucurie de nedescris.

Viața mea s-a schimbat în bine foarte mult, căci nu mai mergeam la discotecă, citeam mult Biblia. Odată mama mi-a luat Biblia și a trântit-o

Cum să-l părăsesc pe Hristos cel adevărat? Sunt gata să mor dar nu mă mai întorc!

Alungați-l deoarece pocăința este molipsitoare!

la pământ zicând: *Biblia te duce în rătăcire!*

Prigoana a continuat până într-o zi când părinții mi-au zis: *Uite care-i treaba... Popa nu ne mai dă împărțășirea dacă te mai ținem în casă. Dacă nu te înorci la religia noastră, mâine să pleci de acasă.* Le-am zis: *Cum să îl părăsesc eu pe Dumnezeu cel adevărat și credința în Isus? Sunt gata să mor, dar nu mă mai întorc!* Atunci mama înfuriată i-a zis tatălui: *Prinde-l de o mână și eu îl prind de cealaltă!* și m-au dat afară din casă. Atunci eu, văzând decizia părinților mei, am zis: *Lăsați-mă să îmi iau un rând de haine măcar... și m-au lăsat.*

În timp ce îmi luam hainele, mama, gândindu-se că poate sunt stăpânit de duhuri, veni cu o cruce spre mine, poruncindu-mi să o sărut, dar eu nu am vrut. Icoanele, statuile și apa sfințită nu aveau nici un efect asupra mea. Plângând și rugându-mă și pentru mama mea am plecat de acasă.

M-am dus la fratele prezbiter Doroscan Vasile din Bacău, căruia i-am povestit tot. El mi-a zis: *Noi nu am putut să avem copii, te primim pe tine ca pe copilul nostru.* Acolo am rămas până m-am căsătorit în Baia Mare.

Dumnezeu ne-a binecuvântat, pe mine și pe soția mea, cu cinci copii de care ne bucurăm mult. Vara merg pe la părinții mei, îi ajut, mă comport frumos cu ei, le vorbesc, dar ei nu îl ascultă.

Azi sunt tare bucuros că îl am pe Isus cel adevărat în inimă și în familie, dar plâng pentru mama... Rugați-vă și voi. Mulțumesc.

Să nu te plângi

Când navigând pe marea vieții,
Lovit vei fi mereu de val,
Să nu te plângi atunci creștine,
Căci lupta nu-ți va fi-n zadar.

Când nesfârșit îți pare drumul,
Și-i plin de gropi și mărăcini,
Să nu te plângi mereu creștine,
Domnul veghează-al tău destin.

Să nu te plângi când ești în suferință.
La patul tău El va veghea.
De-L chemi în ajutor El vine
Și rana ta ți-o va lega.

Să nu te plângi când toți lovesc în tine.
Rămâi mereu o stâncă de granit.
Un pom sădit chiar lângă drum știi bine,
Când are rod de toți este lovit.

Să nu te plângi când cel ce-ți stă alături,
Menit să ușureze viața ta,
Te va disprețui și-ți va face zile-amare,
Să strigi la Domnul căci El te va asculta.

Iar când copii tăi crescute cu sacrificii,
De Domnul se vor depărta,
Să nu disperi te rog creștine,
Căci Dumnezeu ascultă ruga ta.

Căci noi suntem chemați să fim lumină,
Să luminăm în nopți grea,
Care s-așterne peste lumea
Ce nu mai vrea să creadă-n jertfa Ta.

În viața noastră vrem să se oglindească
Doar chipul Tău blând și senin,
Acel ce-a biruit chiar moartea,
Acel care-a purtat cununi de spini.

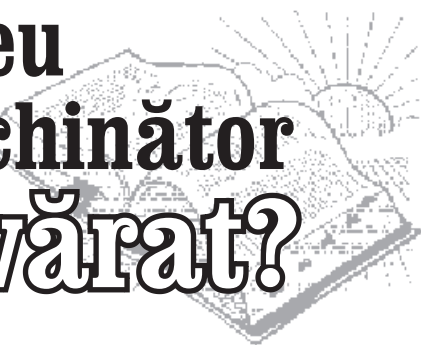
Tu nu te-ai plâns când ai fost dat la moarte,
Când ai răbdat calvarul greu,
Când răstignit ai fost pe Dealul Căpățânii,
Murind pe cruce-n locul meu.

O! Doamne, cum putea-voi eu acum
Să-Ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut,
Ajută-mă să nu mă plâng vreodată,
Căci Tu ești pavăza și al meu scut.

Și chiar de voi plăti cu prețul vieții,
Stindardul Tău voi înălța mereu,
Ajută-ne Părinte Domnul vieții,
Să fim biruitori prin harul Tău. Amin.

– Susana Remeșan

Sunt eu un închinător adevărat?

Întreabă-te, iubite cititor: Sunt eu un închinător adevărat? Cât împlinesc cuvântul lui Dumnezeu? 70%? Sau poate 80%? Sau 90%? Sau mai puțin? În măsura aceasta ești închinător adevărat. Și cred că recunoști că nici un om, în afară de Hristos, nu a împlinit 100% Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci poți spune că ești închinător adevărat doar în parte și în parte închinător fals?

Dacă tu nu îplinești 100% ești un închinător fals, deoarece Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu precizează în Iacov 2:10: „Căci cine păzește toată legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.” Deci dacă tu calci o singură poruncă, le calci pe toate și astfel ești un călcător de lege și un închinător fals.

Astfel, dacă o organizație, denominație, cult, biserică etc. nu îplinește 100%, este o religie falsă. Dar poate mă vei întreba: există vreo biserică, grupare care să îplinească 100%? Care să aibă 100% doctrine corecte? Răspunsul este NU. Atunci îmi vei zice că situația este fără ieșire, fără rezolvare. Răspuns: nu. Situația ar fi fost fără ieșire, dacă nu ar fi intervenit Hristos care a împlinit toată legea (Romani 10:4; Evrei 7:25-28).

Însă fiindcă Hristos a împlinit legea 100%, a ascultat de Dumnezeu, a fost un închinător adevărat, există șansa ca noi să fim considerați așa prin credință, dar nu pe baza a ceea ce facem noi, ci pe baza a ceea ce a făcut El.

Astfel, iubite cititor, vestea cea bună este că tu și eu putem fi închinători adevărați 100%, nu pe baza a cât împlinim noi ca trup al Domnului, ci pe baza a cât a împlinit Hristos, prin credința în El.

Mântuirea omului este deci condiționată de credința pe care o are în Isus Hristos și în jertfa Sa, însă să nu uităm că răsplătirile se vor face pe baza faptelor făcute (Iacov 2:26).

Închinarea nu înseamnă numai rugăciune sau program în adunare, ci și o viață plină de sacrificiu, de dragoste, devotament și părtașie.

Lumina Domnului

„Ferice de poporul care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina Feței Tale, Doamne!”
(Psalm 89.15)

Puțină lumină înviorează ființele; păsărelele, care mai înainte stăteau triste, când iese soarele, încep să cânte. De câte ori n-am văzut noi această schimbare, când după ploaie a ieșit soarele. Părea că cerul ar fi coborât cu dragoste spre pământ, ca să-i usuce lacrimile și să-l împodobească cu o haină nouă de culori frumoase.

În înțeles spiritual, acest tablou este foarte plăcut. Arătarea Domnului aduce strălucire peste slăbiciunile noastre și preface necazurile noastre în biruințe. Starea Sa de față înlătură tristețea, care atârână ca un nor peste cele mai bune simțăminte ale noastre și în felul acesta ne luminează toate neclaritățile. Fața Sa este pentru sfinții Săi ca o dimineață fără nori, aducătoare de bucurii.

Până n-am avut legătură cu Domnul Isus, n-am știut că aș putea fi fericit. De atunci am auzit atâtea păsări cântând plăcut în sufletul meu, cum n-aș fi visat vreodată. Niciodată sufletul meu întristat nu și-a închipuit că viața omenească ar fi în stare să simtă fericirea dumnezeiască sau că pământul este așa de aproape de cer. Merită să trăiești când ești în legătură cu Mântuitorul sufletului tău. Bucuria pământească nu se poate asemăna cu aceasta, tot așa după cum lampa din mina de cărbuni nu se poate asemăna cu soarele de pe cer.

Spune-mi cât iubești Cuvântul, ca să îți spun cât de mult îl iubești pe Hristos. Spune-mi cât de mult te hrănești din Cuvântul Domnului, ca să îți spun în ce măsură locuiește Hristos în tine. Spune-mi cât de mult reflectezi asupra Cuvântului, ca să îți spun dacă ai mintea lui Hristos sau nu. Spune-mi cât de mult îplinești din ceea ce cunoști din Cuvânt, ca să îți spun dacă ești un închinător adevărat.

Flacăra biruinței

*Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele
tinereții tale, până nu vin zilele cele rele,
și până nu se aproprie anii când vei
zice: „Nu găsesc nici o plăcere în ei...”*
(Ecleeziast 12;1)

Dragii mei,

Dumnezeu m-a chemat la El să-L slujesc de la o vârstă fragedă și doresc să-L slujesc din toată inima mea. Cuvântul Domnului ne spune nouă tuturor tinerilor să nu disprețuim tinerețea, ci să fim o pildă celor din jur, în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție (1 Timotei 4:12).

Îndemn toți tinerii, fete și băieți: „veniți la Domnul”, că El este un ajutor care nu lipsește niciodată. Să ne îmbrăcăm în neprihănire și sfințenie, ca atunci când Domnul va veni în Împărăția Sa să ne spună la toți: „Vino, rob bun și credincios, intră în bucuria stăpânului Tău” (Matei 25:21).

Să avem credință deplină, nu datini și obiceiuri lumești ci fapte bune în pocăință și ascultare de Cuvântul Domnului și de părinți. Amin.

– Ruben Beniamin Todosiciuc

Schimbare

O inimă de piatră, învăluită-n fum
O inimă de gheață și goală de speranțe
E tot ce aveam eu Doamne
Când m-ai găsit în drum.

Dar Tu ai întins mâna, m-ai ridicat de jos
Și să privesc în sus spre cer m-ai învățat.
Mi-ai arătat o poartă și-o cale de urmat
Și mi-ai trasat destinul spre-albastrul luminos.

O inimă ușoară, fără urme de scrum
Mi-ai dat în dar, iar eu, ce-aș mai putea să fac
Decât să-Ți mulțumesc
Că nu mai sunt în drum.

– Tabita Boier

Întrebare întrebătoare

Dacă ploaia s-ar opri
Grâul sigur ar muri.

Dacă floarea-n câmp s-ar stinge
Inima cumplit ar plânge.

Dacă-n om n-ar fi iubire
Viața n-ar avea menire.

Dacă mama nu ar naște
Lumea noastră n-ar mai crește.

Dacă ochiul nu ar plânge
Sufletul atunci s-ar stinge.

Dacă fața n-ar zâmbi
Lumea-ntreagă ar muri.

Dacă, dacă, dacă, dacă,
O-ntrebare ce nu seacă
Însă-n vârful de tot se află
Dumnezeu, și nu e, „Dacă”...

– El. Negue

O scrisoare de iubire...

Scumpul meu, draga mea,

Îți trimit această scrisoare prin unul din ucenicii mei. Vreau să-ți spun cât de mult te iubesc, că mă interesează soarta ta și aș dori să comunicăm.

Azi-dimineață, când te-ai trezit, eram lângă patul tău, în lumina minunatului Meu răsărit, care a inundat odaia. Am sperat că-Mi vei spune: „Bună dimineața”, dar n-ai făcut-o. M-am gândit că poate era prea devreme și de aceea nu M-ai observat.

Am încercat să-ți atrag atenția când ai deschis ușa, grăbit. Ți-am sărutat fruntea cu boarea dimineții. Am revărsat asupra ta mireasma dulce și parfumată a florilor. Ți-am fredonat o melodie de dragoste prin ciripitul păsărilor. Ai trecut pe lângă mine grăbind pasul.

Mai târziu, te-am privit mergând și discutând cu prietenii. Ah! Cât aș fi dorit să schimb câteva cuvinte și cu Mine! M-am apropiat și am sperat să-Mi vorbești. Ai trecut pe lângă Mine, fără să mă bagi în seamă.

După-amiază ți-am trimis o ploaie înviorătoare și ți-am strălucit prin fiecare picătură. Am strigat din ceruri cu glas de tunet, doar-doar Mă vei auzi. Apoi ți-am pictat un curcubeu fermecător în mijlocul norilor Mei argintii. Mi-am zis: „Cu siguranță Mă vei vedea!”, dar nu M-ai văzut.

Seara, la sfârșitul zilei, ți-am trimis un apus minunat de soare. Apoi ți-am făcut cu ochiul de mii de ori prin stelele Mele strălucitoare, nădăjduind că Mă vei vedea. Am rămas înșelat și de data aceasta.

În sfârșit, noaptea la culcare, am revărsat lumina lunii pe fața ta, că să-ți amintesc că nu te-am uitat. Am nădăjduit că măcar acum să-Mi vorbești înainte de culcare. Nu Mi-ai spus nici un cuvânt. M-a durut mult lucrul acesta; totuși am continuat să stau de veghe la căpătâiul tău, nădăjduind ca măcar a doua zi dimineața Îmi vei observa prezența.

Tot astfel, în fiecare zi, am continuat să Mă descopăr prin tot felul de căi, sperând că vei dori să fiu păstorul tău.

Eu pot să-ți port de grijă ca nimeni altul. Eu sunt păstorul tău cel bun, care își dă viața pentru oile Lui. Eu am venit ca oile Mele să aibă viață, și s-o aibă din belșug. Dragostea Mea pentru tine este mai adâncă decât marea și mai înaltă decât cerul. *„Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea”*. Vreau să Mi te dăruiești și am atâtea să-ți împărtășesc. Pentru binele tău te rog să-Mi răspunzi. *„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu mine.”*

Al tău prieten care te iubește,

ISUS HRISTOS